

Darius Kundrotas

Malda

Malda

Teko stebėti, kaip lošimo namuose veikia mašinos, į kurias lošėjai meta monetas ir trauko už rankenos. Būtina sumesti kuo daugiau monetų, kad patraukus už rankenos, mechanizmas pasisuktų taip, jog pradėtų byrėti monetos. Sukimosi mechanizmas labai retai sustoja pageidautinoje padėtyje, todėl tenka mesti ir mesti monetas tol, kol kažkam pasiseks tinkamai patraukti už rankenos. Viskas paremta atsitiktinumo principu.

Labai panašiai meldžiasi dauguma krikščionių. Daugelis mano, kad reikia kuo daugiau melstis, kuo ilgiau kalbėti, kuo ilgiau prašyti, turi kuo daugiau žmonių melstis už tą patį dalyką, ir tada galbūt pataikysi ir sukalbėsi tai, ką norėjo girdėti Dievas. Išeina, kad malda yra savotiška spėlionė – gal pasiseks atspėti tai, ką nori išgirsti Dievas, ir tada Jis, kaip ta lošimo mašina, pažers iš dangaus monetų. Tarsi Dievas būtų nenuspėjamas, ne-

žinomos Jo mintys ir ketinimai, todėl nuolat reikia ieškoti kažkokių tai susisiekiimo taškų. Paprastam žmogui lieka labai mažai šansu būti išklausytam.

Biblija nemoko žmonių šitaip melstis, nemoko spėlioti Dievo minčių. Apaštalas Paulius parašė Pirmame laiške korintiečiams, antrame skyriuje: „Akis nematė, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo tai, ką Dievas paruošė tiems, kurie Jį myli“.

Dievas mums yra kažką paruošęs, nors mes to nematėme akimis, negirdėjome ausimis, ir tai neįėjo į mūsų širdis. Kitaip sakant, mes nieko nežinojome ir negalėtume sužinoti, ką Dievas mums paruošė. Tai suprantama – juk Jis aukštai danguje, niekas Jo minčių nežino. Bet Paulius pradžiai ir rašo: „Bet Dievas mums tai apreiškė savo Dvasia, nes Dvasia ištiria visa, taip, Dievo gelmes“.

Tai, ko akis nematė, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo, ko mes patys negalėtume sužinoti, Dievas mums apreiškė. Laiške efeziečiams parašyta: „Davęs mums žinoti savo valios paslaptį pagal savo gerą norą“.

Dievas noriai mums atskleidė savo valios paslaptį. Tame pačiame laiške Paulius parašė: „...apreiškimu Jis davė man žinoti paslaptį (kaip aš anksčiau parašiau keletu žodžių, iš kurių, kai skaitote, galite suprasti mano pažinimą tos Kristaus paslapties)“.

Ką Dievas laikė savo mintyse ir niekam nekalbėjo, Jis tai atskleidė ir liepė Pauliui, kad jis užrašytų. Dabar mes galime ne spėlioti, o skaityti apie Dievo valios paslaptį. Tai turėtų iš pagrindų pakeisti mūsų požiūrį į Dievą. Jis nėra paslaptingas, nenuspėjamas, nesuvokiamas, bet gerai žinomas, suprantamas ir lengvai prieinamas. Dievo paslaptys, planai, mintys, ketinimai, Jo valia yra užrašyti Rašte. Todėl ir mūsų malda Dievui turėtų remtis ne spėliojimais, bet tomis žiniomis, kurias Jis apie Save atskleidė Biblijoje.

Pirmame Jono laiške parašyta: „Ir šis yra pasitikėjimas, kurį turime Jame, kad jei ko prašome pagal Jo valią, Jis mus išklauso“.

Tikintysis turi melstis, atsižvelgdamas į Dievo valią. Prisipažinkime, juk dažniausiai meldžiamės ir kalbame apie savo no-

rus, ko mes norime, kas mums svarbiausia, o jau Dievo norai lieka antrame plane. Čia yra mūsų bėda, nes mes įsivaizduojame, kad krikščioniškas gyvenimas sukasi apie mus ir apie mūsų norus. Mes norime pakeisti Dievą, tarsi įkalbėti, kad Jis prisiderintų prie mūsų norų ir padarytų tai, ko mes pageidaujame. Bet yra atvirkščiai – viskas sukasi ne aplink mus, bet aplink Dievą. Ne mūsų, o Jo valia yra svarbiausia. Ne Jis, o mes turime prisiderinti prie Jo, mes turime pasikeisti, pradėti mąstyti pagal Jį, pagal Jo valią. Kas ką išgelbėjo ir pašaukė savo tikslui – ar mes Dievą, ar Dievas mus? Jei Dievas mus išgelbėjo ir pašaukė pagal savo tikslą ir planą, tai reikštų, kad Jo valia yra svarbesnė už mūsų. Mes įtraukti į Jo planus, kad būtume dalimi to, ką Dievas sugalvojo. Todėl mes turime melstis ne galvodami, ko mums labai reikia, bet mąstydami apie Jo valią. Malda – tai ne specialių formulių ar specialių raktinių žodžių tinkamas derinys. Malda tiesiog kalbėjimas su Dievu apie tai, ką Jis daro, kokia Jo valia, ir kokią dalį aš užimu visame tame, ką Jis yra atskleidęs Savo knygoje.

Danieliaus malda

Paimkime vieną pavyzdį iš Biblijos. Pasižiūrėkime, kaip Senojo testamento laikais meldėsi žydai. Turėkime omenyje, kad tuo metu žydai gyveno pagal Mozės įstatymą, todėl ir jų maldos turėjo remtis tuo, ko buvo mokoma įstatyme. Visiems mums gerai žinomas Danielius irgi meldėsi Dievui – jo malda randame jo paties užrašytoje knygoje. Izraelio tauta už savo nusižengimus buvo išstremta į Babiloną, todėl Danielius kartu su savo tautiečiais didžiąją savo gyvenimo dalį praleido tremtyje. Kunigų knygos dvidešimt šeštame skyriuje buvo parašyta, kad už pastovų Dievo neklausymą Izraelio žmonės bus išsklaidyti tarp pagonių, o jų šalis liks tuščia, miestai nuniokoti. Skaitydamas Mozės įstatymą Danielius puikiai suprato, kodėl jis su savo tautiečiais gyveno ne jiems pažadėtoje Kanaano šalyje, o Babilone. Be to, paskaitęs Jeremijo pranašystę, jis dar sužinojo, kiek metų Izraelis turės išbūti Babilone: „Aš, Danielius, su-

pratau pagal knygas metų skaičių, apie kuri VIEŠPATIES žodis atėjo pranašui Jeremijui, kad Jis išpildys septyniasdešimt metų Jeruzalės apleidime.“

Izraeliui Dievas paskyrė septyniasdešimties metų tremtį Babilone. Taigi Danielius užtikrintai žinojo Izraelio nelaisvės priežastį ir paskirtą bausmės laiką. Tada jis meldėsi Dievui, išpažindamas savo ir Izraelio žmonių nuodėmes:

„Mes nusidėjome, darėme neteisybę, nedorai elgėmės ir maištavome, pasitraukdami nuo tavo prisakymų bei tavo teismų [...] ir nepaklusome VIEŠPATIES, mūsų Dievo, balsui, kad vaikščiotume pagal Jo įstatymus [...] taip, visas Izraelis nusižengė tavo įstatymui, pasitraukdami, kad nepaklustų tavo balsui; todėl ant mūsų išlietas prakeikimas ir priesaika, užrašytas Dievo tarno Mozės įstatyme, nes mes prieš jį nusidėjome.“

Kodėl Danielius meldėsi Dievui, išpažindamas savo ir viso Izraelio nuodėmes? Ar jis norėjo atsikratyti jį slėgusio kaltės jausmo ar šiaip jam buvo užėjusi kokia tai nuolan-

kumo banga? Tikrai ne. Kitas tremtinys, Nehemijas, irgi išpažino savo ir Izraelio tautos nuodėmes, kaip rašoma Nehemijo knygos pirmame skyriuje. Vadinasi, jie abu tai darė ne savo asmenine nuožiūra, o remdamiesi bendra nuomone, paimta iš to paties šaltinio. Abu jie gyveno pagal Mozės įstatymą ir abu vienodai pažinojo Dievo valią. Kunigų knygos dvidešimt šeštame skyriuje skaitome:

„Jeigu jie išpažins savo neteisybę ir savo tėvų neteisybę su jų nusižengimu, kuriuo jie nusižengė prieš mane, ir taip pat, kad jie vaikščiojo priešiški man, [...] tada Aš atsiimsiu savo sandorą su Jokūbu [...] ir Aš atsiimsiu šalį.“

Danielius ir Nehemijas išpažino savo ir likusio Izraelio kaltę prieš Dievą, nes taip daryti juos mokė Mozės įstatymas. Jie meldėsi pagal Dievo valią Izraelio tautai. Iš įstatymo jie sužinojo, kodėl Dievas juos ištrėmė, ir ką jiems reikėjo daryti, kad Dievas juos vėl sugrąžintų. Kadangi jie vadovavosi įstatyme atskleista Dievo valia ir pagal tai meldėsi, Dievas atsakė į jų maldas.

Taigi prieš meldžiantis Dievui, pirmiausia būtina išnagrinėti Raštą ir išsiaiškinti, kokia yra Dievo valia, nes Dievas atsako į maldas, kai tikintysis Jam meldžiasi pagal Jo valią. Kitas ne mažiau svarbus dalykas yra tas, kad būtina išsiaiškinti, ką Dievas dabar, šiuo metu, daro, nes Jo valia dabar gali skirtis nuo Jo valios praetyje. Ką turiu omeny taip sakydamas? Dabar, šiuo metu, Dievas neliepia žmonėms gyventi pagal Mozės įstatymą, kuris buvo duotas vien Izraelio tautai. Štai kas apie tai parašyta Laiške romiečiams:

„...kurie yra izraelitai; kuriems priklausavo įvaikystė ir šlovė, ir sandoros, ir įstatymo leidyba... [...] ...štai tu vadini žydus ir remiesi įstatymu, ir giriesi Dievu, ir žinai Jo valią, ir iš įstatymo pamokytas išmėgini tai, kas yra geriausia“. Kunigų knygoje rašoma: „Šitie yra įstatatai, teismai ir įstatymai, kuriuos VIEŠPATS per Mozės ranką Sinajaus kalne sudarė tarp savęs ir Izraelio vaikų“.

Nekyla jokių abejonių, kam Dievas davė Savo įstatymą, dar vadinamą Mozės įstatymu. Pagonims Dievas tikrai nedavė įsta-

tymo. Jis jo nedavė ir mums, krikščionims. Nors yra nemažai krikščionių aklaai ir netgi išūliai tvirtinančių, kad dėl Izraelio griuvimo Dievas mums davė įstatymą. Štai, ką apie tai rašo apaštalas Paulius Laiške romiečiams: „...jūs esate ne įstatymo, bet malonės valdžioje.“

Mums įstatymas neduotas – mums duota malonė. Savo laiškuose Paulius griežtai peikia tuos, kurie krikščionims skelbia įstatymą: „...kad kai kuriuos įpareigotum, idant jie nemokytų kito mokslo...“, „...tikėjimo, nuo kurio kai kurie nukrypę pasuko į šalį, į tuščius plepalus; trokšdami būti įstatymo mokytojai; nesuprasdami nei ką sako, nei ką tvirtina“.

Pastoriai, mokytojai, kurie skelbia krikščionims įstatymą, užsiima tuščiais plepalais, nes nesupranta, nei ką sako, nei ką tvirtina. Jie tiesiog tuščiai aušina burną. Ir ne tik. Jie klaidina tikinčiuosius, skelbdami ne jiems, o vien Izraelio tautai duotą įstatymą. Jei jums bažnyčioje skelbiamas įstatymas, tai jums yra daroma didelė žala jūsų vidiniam žmogui ir dvasiniam augimui. Apaštalas Paulius parašė Laišką galatams, uoliai norintiems

gyventi pagal įstatymą, ir kreipėsi į juos: „... o kvaili galatai, kas jus apkėrė? [...] ... jūs atkritote nuo malonės“. Paulius savo laiškuose moko, kad krikščionims nėra duotas Mozės įstatymas, jiems jis netaikytinas, nes mums duota visai kas kita. Mums Dievas davė savo malonę, savo malonės žinią, kurią Paulius užrašė savo laiškuose. Štai ką jis kalbėjo apie jam duotą žinią Apaštalų darbų knygos dvidešimtame skyriuje: „Bet niekas iš šitų dalykų manęs neišjudina, ir nebranginu savo gyvybės, idant užbaigčiau savo bėgimą su džiaugsmu ir tarnystę, kurią gavau iš Viešpaties Jėzaus, kad liudyčiau Dievo malonės evangeliją“.

Viešpats Jėzus Kristus išgelbėjo Paulių kelyje į Damaską ir davė jam Dievo malonės evangeliją. Ir ne tik. Štai, ką apaštalas Paulius parašė Laiško romiečiams vienuoliktame skyriuje: „Nes aš kalbu jums, pagonys, kadangi aš esu pagonių apaštalas“.

Dievas ne tik davė Pauliui Malonės evangeliją, bet ir siuntė jį su šia Evangelija pas mus, pagonis, kad mes jai paklustume. Ar su-

prantate, kad šiandien Dievas jums kalba per jūsų, pagonių, apaštalą Paulių? Jis jums nekalba per Mozę, per Petrą, Jokūbą, Joną, Judą ir netgi per Jėzų iš Nazareto. Jėzus kalbėjo savo dvylikai apaštalų: „Aš esu siustas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis“ (Mt 15:24).

Jėzus nebuvo atėjęs pas pagonis, pas jus, Jis nieko neturėjo jums pasakyti. Mato, Morkaus, Luko, Jono evangelijose nėra nieko, kas būtų skirta jūsų krikščioniškam gyvenimui. Tačiau pagonių apaštalo Pauliaus laiškuose viskas yra skirta tiesiogiai jums, jūsų dvasiniam augimui. Dievas jus įpareigoja Jam paklusti per pagonių apaštalą Paulių. Jūs galite tai priimti, galite tai ir atmesti, bet Dievo įpareigojimas dėl to nėra niekas. Pralaimėtojas šioje situacijoje liksite tik jūs. Bet jūs galite būti ir laimėtojas, jei paklusite Dievo mokymui, užrašytam Pauliaus laiškuose. Jis rašo Pirmame laiške korintiečiams: „Tai, ką jums rašau, yra Viešpaties įsakymai“. Dievo valia mums šiai ir kiekvienai dienai – tai paklusti Dievo įsakymams, užrašytiems Pauliaus laiškuose.

Tad prieš meldamiesi Dievui, mes turime būti įsitikinę, kad tikrai žinome, kokia yra Dievo valia mums, kad žinotume, apie ką su Juo turime kalbėti, kad žinotume, kas mums reikalinga. Mums šiandien netinka melstis taip, kaip meldėsi Mozė ar Danielius, ar Nehemijas, ar Elijas, ar netgi Jėzus, nes jie gyveno pagal Mozės įstatymą, pagal įstatyme jiems atskleistą Dievo valią. Mes turime melstis pagal Dievo valią, mums atskleistą pagonių apaštalo Pauliaus laiškuose. Todėl mūsų pareiga nagrinėti jo laiškuose dėstomą mokslą, labiau pažinti Dievo veiklą šiandieniniame Malonės amžiuje, kad susigaudytume apie save, ką mes turime veikti ir kaip kalbėti su Dievu.

Nuolat melskitės

Pirmame laiške tesalonikiečiams Paulius rašo: „Be paliovos melskitės“. Romiečiams jis parašė, kad jie būtų „nepaliaujantys maldoje“. Mes turime melstis nuolat, be paliovos, nepaliaujamai. Praeityje žydai eidavo

melstis į šventyklą tam tikru, labai konkrečiu laiku, kaip parašyta Apaštalo darbu trečiame skyriuje. Danielius, gyvendamas tremtyje, tris kartus dienoje, atvėręs langus Jeruzalės šventyklos link, klupodamas ant kelių meldėsi Dievui, kaip rašoma Danieliaus knygos šeštame skyriuje. Jis tai darė vadovaudamasis Mozės įstatymo mokymu apie malda. Tačiau jis nesimeldė nuolat, be perstojo, o tik tris kartus dienoje. Pabandykite melstis nuolat, be perstojo, klupodami ant kelių, ir niekur neišeidami. Kada jums reikėtų rūpintis savo šeima, gaminti valgi, eiti į darbą, kalbėti darbe su savo kolegomis ar viršininku, vairuoti automobilį ir panašiai, jeigu jums reikėtų nuolat klupoti arba būti užsidariusiam savo kambaryje, kaip mokė melstis Jėzus? Nei jums, nei Danieliui to padaryti nepavyktų. Vadinas, meldimasis „be paliovos“, apie kurį mums parašė Paulius, skiriasi nuo to, apie kurį rašoma kitur Biblijoje. Tai neįprastas, unikalus meldimosi būdas.

Pasvarstykime, ką mes galime daryti nuolatos, netgi kai esame kažkuo užsiėmę? Galime galvoti, mąstyti, keliauti po savo min-

tis. Ką mes bedarytumėme, kaip užimti bebū-tume, bet mąstyti mes niekada nepaliaujame. Mes nuolat apie kažką galvojame, mąstome, svarstome, ir tai mes darome savo protu ir širdimi. Laiško hebrajams ketvirtame skyriu-je parašyta, kad Dievo žodis išvelgia mūsų širdies mintis ir ketinimus. Mūsų protas ir širdis nuolatos, be perstojo mąsto, svarsto, planuoja, sprendžia, ką daryti, ar ko nedaryti, nuolat priima įvairius sprendimus. Būtent šitaip mes ir meldžiamės. Mes nuolatos pa-teikiame Dievui savo proto ir širdies mintis. Antrojo laiško korintiečiams dešimtame sky-riuje parašyta, kad mes turime nuversti savo sumanymus ir visa, kas išsikelia prieš Dievo pažinimą, ir tuo pačiu turime atvesti nelais-vėn savo kiekvieną mintį, kad paklustų Kris-tui. Mes turime nuolatos sekti savo mintis ir ketinimus, ar jie neprieštarauja tam, ko moko Dievo žodžio pažinimas. Mūsų mintys turi būti užimtos Dievo žodžio mokymu, kasdienėse situacijose priimant sprendimus, besire-miančius ne savo kūnišku, žmogišku mąsty-mu, bet tokiu, kokio moko Dievo žodis.

Kaip tai turėtų atrodyti realiame gy-venime? Tarkime, jūsų draugų ar pažįstamu rate užsimezga diskusija tema, kurią jūs labai gerai išmanote: ar tai būtų politika, ar sportas, ar ekonomika, ar istorija, ar menas, ar auto-mobiliai, ar Biblijos tiesos, ar dar kas kita. Ta-čiau tarp diskutuojančių yra keletas pašneko-vų, visai neišmanančių to reikalo. Jūs, kaip to reikalo ekspertas ir žinovas, bandote įrodyti, kad jūs teisus, ir kuo labiau oponentai bando įrodyti savo tiesą, tuo labiau jūs bandote įrodyti, kad yra ne taip, kaip jie mano. Tuomet kyla ginčas – kiekvienas bando įrodyti, kad yra teisus ir išmano apie tai geriau nei kitas. Viduje širdis plaka, kraujas verda, akių obuoliai padidėję, iš ausų šnypščia garas, bal-so tonas kyla, žodžiai liejasi kaip iš gausybės rago... Jūs kartu su kitais tvirtai laikotės savo ir jokių būdu nenorite, kad kito žodis būtų pa-skutinis ir lemiamas – juk jie tikrai to reikalo nežino taip, kaip jūs.

Tačiau mes žinome, kas parašyta Laiš-ko Titui trečiame skyriuje: „Nekalbėti pikta nei apie vieną, nebūti triukšmadariais, bet

švelniais, rodant visą romumą visiems žmonėms“. Mes žinome, kad Dievo žodis mus moko būti švelniais, romiais, nuolankiais visiems žmonėms. Nuolankiais visiems be išimties: ir savo žmonai ar vyrui, su kuriais labiausiai ir dažniausiai ginčijamės ir įrodinėjame savo tiesas, ir patiems nemėgstamiausiems žmonėms – visiems.

Ar Dievo žodis mus moko įrodinėti savo tiesas ir kitiems nenusileisti, net jeigu jie ir neteisūs? Ne, mes esame mokomi būti nuolankiais, nuolaidžiais, romiais. Kodėl mes siekiame įrodyti savo tiesas ir žūt būt laikytis savo? Todėl, kad esame išdidūs. Išdidumas kyla iš mūsų kūniškumo, o tai priešinga nuolankumui. Pastebėkite, Dievo žodis mus moko mąstyti ir elgtis priešingai mūsų kūniškai prigimčiai. Juk jei būtume nuolankūs iš prigimties, nereikėtų mūsų mokyti – mes tai darytume natūraliai, iš prigimties. Laiško romiečiams šeštame skyriuje rašoma, kad esame mirę nuodėmei, savo nuodėmingai prigimčiai, esame išlaisvinti iš nuodėmės ir prikelti, kad gyventume ne savo kūniškumu,

bet kad gyventume Dievui. Todėl mums jau nebetinka gyventi taip, kaip gyvenome kadaise, kol dar nebuvo išgelbėti. Mes gavome iš Dievo naują prigimtį, naują vidinį žmogų, atnaujintą dvasią, kad gyventume naują gyvenimą, kupiną teismo darbų, kokių moko Dievo žodis.

Malda mums būtent tam ir reikalinga – kad nepaklustume savo kūniškumui, nesiektume įrodyti savo tiesų, išdidžiai nesilaikytume savo pozicijos, bet atiduotume savo mintis Dievo žodžio klusnumui. Juk jei draugų rate, prasidėjus diskusijai, mąstytumėte apie tai, ko moko Biblija, kad reikia būti maloniam ir nuolankiam, tikrai neišiveltumėte į ginčą ir nesiektumėte įrodyti savo tiesos, net jei jūsų tiesa būtų teisingiausia.

Kai paimeame savo mintis į nelaisvę ir atvedame jas, kad paklustų Dievo žodžiui, tada Dievas atsako į mūsų malda, kaip parašyta Laiške filipiečiams: „Dievo ramybė, pranokstanti visą pažinimą, saugos mūsų širdis ir protus per Kristų Jėzų“.

ir tam yra duotos lengvai jums pasiekiamos priemonės. Tam tereikia atnaujinti savo protą. Laiško kolosiečiams trečiame skyriuje parašyta, kad mūsų vidinis žmogus atnaujinamas pažinimu, t.y. tiesos pažinimu. Tai – tobiliausia Dievo valia jums. Nieko svarbesnio jums nėra ir negali būti.

Dažnai žmonės įsivaizduoja, kad būti Dievo valios centre reiškia tiksliai žinoti, kur reikia būti tam tikru laiku, kokią darbą dirbti, kurį automobilį pirkti, kurį butą ar namą įsigyti, kurią žmoną vesti ir panašiai. Bet juk atnaujinę savo protą Dievo žodžiu ir atėję į tiesos pažinimą, jūs įgysite išminties ir puikiausiai žinosite, kurį darbą dirbti, kurią žmoną vesti, kurį butą ar namą įsigyti. Atnaujinę savo protą Dievo tiesa, jūs žinosite, kaip yra parašyta, tobulą Dievo valią, jūs turėsite atsakymus į visus klausimus.

Apaštalas Paulius užrašė savo laiškuose nemažai savo maldų. Jis nuolat meldėsi už tikinčiuosius, ir prašė to, kad tikintieji ateitų į tiesos pažinimą bei gyventų pagal tai. Turėkime omenyje tai, kad jis meldėsi ne savo

norų vedamas, bet Dvasioje, t.y. Dievo Dvasios duotais žodžiais. Jo užrašytos maldos yra ne kas kita, kaip Dievo žodžiai, tai ko Dievas nori dėl tikinčiųjų. Vieną iš tokių apaštalo Pauliaus maldų randame užrašytą ir Laiško kolosiečiams pirmame skyriuje:

„Nesiliaujame melstis už jus ir prašyti, kad būtumėte pripildyti Jo valios pažinimo visa išmintimi ir dvasiniu supratimu; kad vaikščiotumėte verti Viešpaties, viskuo patikdami, būdami vaisingi kiekvienu geru darbu ir augdami Dievo pažinimu“.

Pastebėkite – jis meldėsi, kad tikintieji būtų pripildyti Jo valios pažinimo. Argi ne to nori Dievas – kad mes ateitume į tiesos pažinimą, kaip parašyta Timotiejui, ir kad, atnaujinę protą pažinimu, išmėgintume, kas tai yra tobula Dievo valia? Paulius meldėsi ir prašė to, ko Dievas labiausiai nori dėl tikinčiųjų – tiesos pažinimo.

Todėl ir jūsų maldos bei mintys turi atspindėti Dievo valią, tai, ko Dievas nori – kad žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą. Jis nori išgelbėti žmones, ir tam tikslui Jis

naudos ne ką kitą, o jus. Juk mes esame Jo pasiuntiniai žemėje, nešantys išgelbėjimo žinia aplinkiniams žmonėms. Jūsų kaimynui, jūsų darbdaviui, jūsų bendradarbiui, jūsų draugams Dievas siunčia jus, nes jūs esate jiems artimiausi Dievo pasiuntiniai. Kai meldžiatės už žmones ir prašote, kad Dievas juos išgelbėtų ar jiems atsiųstų skelbėją, tai žinokite, kad Jis jau tai padarė, Jis jiems atsiuntė jus.

Taip pat, atsižvelgiant į Dievo valią, mes turime melstis dėl tiesos pažinimo sau ir kitiems. Tačiau nemanykime ir nesitikėkime, kad Dievas stebuklingai, tarsi šaukštu paims ir įkrės to pažinimo. Jis mums davė pažinimo žodį – Bibliją, kurią turime skaityti ir iš jos semtis tiesos pažinimo. Kyla tuomet klausimas – tai kam melstis, jei gali pats imti, skaityti ir taip gauti pažinimą? O kas tai yra malda? Jau nagrinėjome, kad tai nuolatinis savo minčių pavedimas Dievo žodžio klusnumui. Būtent malda – kai mintyse mąstome apie Dievo žodžius, kad reikia atnaujinti savo protą pažinimu, nes Dievas nori, kad ateitume į tiesos pažinimą – ir paskatina mus imtis Biblijos ir ją

skaityti. Pažindami tiesą mes žinosime Dievo valią savo gyvenimui ir galėsime kitiems padėti pažinti tiesą. Be to, pažinę tiesą, žinosime, ką kalbėti mūsų neišgelbėtiems kaimynams, giminėms, draugams ir bendradarbiams.

Dar vienas svarbus dalykas. Atnaujinę savo protą Dievo tiesos pažinimu, pradėsime keistis ir mes patys, charakteriu darysimės artimesni Kristui. Apaštalas Paulius rašo Laiško kolosiečiams pirmame skyriuje, kad jis su bendratarniais skelbia Kristų, idant „išstobulintų tikinčiuosius“. Galatams jis rašė, kad nori, jog juose „susiformuotų Kristus“. Apaštalo Pauliaus laiškuose yra parašytas mokslas apie Kristų, gyvenantį tikinčiojo viduje. Jis rašė galatams: „Aš nukryžiuotas su Kristumi; vis dėl to aš gyvenu; tačiau ne aš, bet Kristus gyvena manyje.“ Per Pauliaus užrašytą mokymą mumyse gyvena Kristus, formuojasi mumyse Jo charakterio savybės, mes daromės kitokie. Tiesos pažinimas nėra vien sausas mokslas, žinios. Tai yra Kristus. Elgdamiesi pagal Dievo žodį, mes daromės panašesni į Kristų, kaip sako Raštas, mumyse formuojasi Kristus.

Neribotas priėjimas prie Tėvo

Senajo testamento laikais Dievas gyveno Izraelio stovykloje, susirinkimo padangtėje, palapinėje, už storos uždangos tarp dviejų cherubų, virš sandoros skrynios. Tačiau ateiti į tą vietą žydai galėdavo tik vieną kartą per metus, ir tai ne visi, o tik aukščiausiasis kunigas. Jei bet kuris žydas įeidavo į tą vietą, kur gyveno Dievas, jis tuoj pat būdavo užmušamas, Dievas ištikdavo žaibiška mirtimi. Žydai turėjo labai ribotą priėjimą prie Dievo. Taip pat ir melstis jie galėdavo šventykloje, išskyrus tuos atvejus, kai neturėdavo galimybių į ją atvykti. Danielius, išstremtas toli nuo Jeruzalės, tris kartus per dieną meldėsi Dievui, atsidaręs langus Jeruzalės šventyklos link. Taip daryti juos mokė Mozės įstatymas.

Apaštalas Paulius mums irgi parašė apie tai, kaip mes galime prieiti prie Dievo. Laiško efeziečiams antrame skyriuje skaito-

me, kad Kristaus kūne esantys žydai ir pagonyys turi priėjimą prie Tėvo per Šventąją Dvasią. Mumyse gyvenanti Dievo Dvasia atveda mus pas Tėvą. Trečiame laiško efeziečiams skyriuje parašyta, kad „mes turime drąsą ir priėjimą su pasitikėjimu“. Mes ateiname pas Tėvą drąsiai su pasitikėjimu, nėra jokių kliučių, jokių apribojimų, jokių uždangu, jokių nustatytų valandų ar susitikimo vietų. Kitaip sakant, mes galime ateiti ir kalbėti su Tėvu bet kur ir bet kada. Nėra būtinybės vykti į tam tikrą vietą, tam tikru laiku, kad galėtume melstis Dievui, nes Laiško efeziečiams ketvirtame skyriuje parašyta, kad „vienas Dievas ir visų Tėvas, kuris yra virš visų ir per visus ir visuose jumoje“. Tėvas yra visuose mumyse, nėra reikalo keliauti po pasaulį ir Jo ieškoti. Nėra reikalo ir melstis, galvą ir rankas iškėlus į dangų, kol Dievas mus išgirs ir išklauss mūsų maldą, Jis yra mūsų viduje, mūsų vidiniame žmoguje, niekur kitur Jo ieškoti nereikia. Kur beeitume, ką bedarytume, mes visada su savimi nešiojamės Dievą, todėl Jis visada girdi ir išklauso visas mūsų maldas. Dėl to Paulius mums ir rašo, kad melstumė-

mės nuolatos, be perstojo, nes Dievas yra čia pat, mūsų viduje. Mumyse gyvena Dievas Tėvas, Šventoji Dvasia ir Jėzus Kristus – visi Trejybės asmenys. Todėl kai meldžiamės ir mąstome apie Dievo žodį, mumyse esantis Tėvas puikiausiai viską girdi.

Nėra nieko, apie ką negalėtume su Juo kalbėtis – juk Jis girdi visas mūsų mintis ir apmąstymus. Mes turime gyventi su mintimis, kad Tėvas nuolat mus girdi, nuolat mus išklauso, nuolat randasi ten, kur mes esame. Kai susiduriame su bet kokia gyvenimiška situacija ir ieškome sprendimų, bet kada galime ir turime apie tai kalbėtis su savo Tėvu: „Kaip manai Tėve, kaip turėčiau pasielgti šioje situacijoje?“ Jis visada atsakys į tai, Jis turi jau paruoštą atsakymą, kuris yra ne kas kita, kaip Dievo žodis. Jei savo vidiniame žmoguje turime pakankamai daug Dievo žodžio pažinimo, tuomet Dievas mums nurodys mūsų mintyse esančią Rašto eilutę, kuri padės išspręsti iškilusią situaciją, bet jei tokios eilutės atmintyje neturime, tuomet Dievo atsakymo teks ieškoti Biblijoje.

Kai mums kas nors padaro bloga, mes kalbamės apie tai su Dievu, kaip mums pasielgti šioje situacijoje. Jis mums duoda atsakymą, kuris skamba taip: „...neatmokėkite nei vienam piktu už pikta“, kaip Jis kalba Laiško romiečiams dvyliktame skyriuje. Jei savo atmintyje nerandame tokios ar į ją panašios Rašto eilutės, tada jos ieškome Dievo žodyje. Dievas visada kalba Savo Knygos žodžiais, kuriuos mes kaupiamo savo viduje, kad reikalui esant Jis mums nurodytų reikalingą Rašto eilutę ir žinotume, kaip vienu ar kitu atveju mums pasielgti. Juk labai dažnai būna tokių situacijų, kai reikia daryti greitus sprendimus ir nėra kada atsiversti Rašto bei ten ieškoti Dievo atsakymų. Todėl turbūt nereikia aiškinti, kodėl yra svarbu skaityti ir nagrinėti Bibliją. nes taip mes atnaujiname savo protą ir praturtiname savo mąstymą Dievo žodžiais, kurių prireiks Dievui, kad mus pamokytų gyvenimiškose situacijose.

Tuščios maldos

O kaip dėl mūsų kasdienių poreikių – juk turime jų gausybę? Vieni nori susiras-
ti vyrą ar žmoną, kiti – tinkamiausią darbą,
dar kiti – gerą gyvenamą būstą ar automobilį.
Visa tai mums tikrai labai svarbu. Juk niekas
nenori gyventi su ne tau skirtu sutuoktiniu,
dirbti netinkamą darbą ar gyventi griūvančia-
me name ar bute. Norime sau to, kas geriau-
sia, todėl meldžiamės ir tikimės, kad Dievas
mus tai dalykais aprūpins. Dažnai būna, kad
nevedęs krikščionis meldžiasi, jog Dievas at-
vestų į jo gyvenimą jam tinkamą sutuoktinį.
Sutikęs savo antrąją pusę, susižavi, išsimyli,
susituokia, viskas tarsi gražioje pasakoje su
laiminga baigtimi. Abu dėkoja Dievui, juos
suvedusius ir sutuokusius. Tačiau neretai po
kiek laiko abu praregi, pradeda pastebėti vie-
nas kito blogąsias puses, kurių anksčiau žino-
ma nepastebėjo, nes aplink skraidė širdutės,
o drugeliai kuteno savo sparneliais – viskas
buvo idealu. Prasideda pykčiai, barniai, nesu-

tarimai, nuomonių išsiskyrimai, ir dažnai visa
tai užsibaigia skryrbomis. Kaip gi tokia graži
pradžia baigėsi liūdnei? Negi Dievas neatsa-
kė į maldą ir nesurado tinkamo sutuoktinio?
Kaip visada kalti visi kiti, žmona, vyras arba
Dievas, bet tik ne mes patys. Bet juk Dievas
sutuoktinių neišskiria... Tai mes esame tie,
kurie pykstamės, ginčijamės, riejamės todėl,
kad turime tokią pačią nuodėmingą prigimtį.
Dievas gi nemoko mūsų pyktis ir ginčytis. Jis
kaip tik siūlo mums tai, kas geriausia, kas gali
patobulinti sutuoktinių gyvenimą. Dievo žo-
dyje mokoma, kaip mes turim vieni su kitais
bendrauti ir sugyventi. Jei tikintieji gyventų
pagal Biblijos tiesas, šeimose nebūtų jokių ne-
sutarimų, barnių, ginčų, rietynių ir sudaužytų
širdžių. Atvirkščiai – būtų ramybė, santaika,
džiaugsmas, ištikimybė ir meilė.

Mes labai dažnai darome mums vi-
siems būdingą klaidą: meldžiamės Dievui, o
paskui dairomės aplinkui, stebime aplinky-
bes, pasikeitimus, naujai atsiradusius žmones,
ir iš to sprendžiame, ar Dievas kažką pakeitė,
kažką atnešė į mūsų gyvenimą. Bet juk yra ne

taip – mūsų žvilgsnis turi būti nukreiptas ne į aplinką, bet į Dievo žodį. Biblijoje parašyta, kokia turi būti žmona ar vyras. Kai nevedęs tikintysis ieško sau antros pusės, jis turi jos ieškoti ne bet kur, o tikinčiųjų rate, nes Dievas mums yra nubrėžęs ribas. Pirmojo laiško korintiečiams septintame skyriuje parašyta, kad tikinčioji moteris gali ištekėti „tiktaiviešpatyje“, t.y., gali susituokti tik su tikinčiuoju. Tikintis vyras negali vesti netikinčios moters, o tikinti moteris negali ištekėti už netikinčio vyro. Tame tikinčiųjų rate galima rinktis ką nori, bet kuri kitą vienišą brolių ar seserį Viešpatyje, nes parašyta „ji yra laisva ištekėti už ko nori“. Nei vienam tikinčiajam Dievas neišrinko atskiro žmogaus – mums patiems reikia rinktis iš tikinčiųjų tarpo, tą, kuris mums labiausiai prie širdies. Taigi kai meldžiamės, kad Dievas surastų žmoną ar vyrą, pirmiausia ieškokime atsakymo Rašte, atnaujinkime savo protą Dievo žodžiu, nes Jis kalba apie tai. Suradus atsakymą, malda tampa protingesnė, nes pradedame kalbėtis su Dievu ne atsižvelgdami į savo norus, bet pagal Jo valią.

O kaip dėl darbo, namo, buto, automobilio, maisto, drabužių – ar Dievas visu tuo aprūpina? Visa tai juk taip pat yra labai svarbu, nes tai yra mūsų pragyvenimo poreikiai. Dievas apie tai irgi duoda mums žinoti Savo valią. Pirmojo laiško Timotiejui penktame skyriuje parašyta: „Jei kas neaprūpina savųjų, o ypač savo namiškių, tas išsigynęs tikėjimo ir yra blogesnis už netikintįjį“. Rūpintis savo namiškiais privalo ne Dievas, o pats tikintysis. Mes patys turime ieškotis darbo ar verslo, kad galėtume išlaikyti savo šeimą. Namas, butas ar automobilis – tai mūsų poreikiai pagal galimybes. Juk ne kiekvienas gali turėti visa tai, ne visi gali uždirbti, kad tuos dalykus įsigytų. Pasaulis žmonių sąmonėje sukūrė dirbtiną modelį, neva kiekviena šeima turi turėti automobilį ar kelis, namą ar didelį butą. Taip sukuriamas dirbtinas poreikis, noras visa tai turėti, o jei to neturi, jautiesi nepasitenkęs, nepasisotinęs. Juk ir mūsų kūnas iš prigimties visko nori ir geidžia. Be to, visuomenėje, šeimoje, giminių tarpe atsiranda spaudimas, nes visų tų dalykų neturėdamas esi nepilnavertis, nevykėlis. Tačiau mes neprivalome ir neturi-

me gyventi pagal pasaulietiškus standartus. Pirmojo laiško Timotiejui šeštame skyriuje parašyta: „Mes nieko neatsinešėme į šį pasaulį ir tikrai negalime nieko išsinešti. Ir turėdami maisto bei drabužių, būkime tuo pasitenkinę.“

Mūsų tikrieji poreikiai yra ne mašina, ne namas, ne butas, ne motorinė valtis, ne motociklas, ne kelionė po pasaulį, o maistas ir drabužis. Dažnai mes poreikius painiojame su norais, ir ko užsinorime, galvojame, kad mums to reikia. Bet iš tikrųjų mums tereikia dviejų dalykų: maisto ir drabužio, be kurių mes neišgyventume. Jei savo poreikius apribotume tais dviem dalykais, manau tikrai daug ką savo gyvenime galėtume pakeisti. Todėl meldamiesi ir prašydami Dievo visų tų dalykų, mes žinome, kad ne Jis, o mes patys turime jais pasirūpinti. Mes patys privalome aprūpinti savo šeimą maistu ir drabužiu, o visa kita – pagal mūsų galimybes.

Tarp kitko, Jėzus mokė savo mokinius, kad jie nesirūpintų, ką valgys ar kuo vilkės, nes Tėvas jais pasirūpins. Jie buvo mokomi mels-tis, kad Tėvas jiems parūpintų kasdienės duo-

nos. Mūsų atvejis visai kitoks – ne Tėvas, o mes patys turime pasirūpinti mūsų maistu ar drabužiu. Melstis ir prašyti Dievo, kad mums parūpintų „kasdienės duonos“ būtų visiškai nesąmonė, nes Jis mus moko Rašte, kad mes patys tuo pasirūpintume. Toks skirtingas mokymas atsirado todėl, kad mums Dievas atsiuntė pagonių apaštalą Paulių, kurio laiškuose yra mokia daug dalykų, ryškiai besiskiriančių nuo Jėzaus mokymo. Todėl ir malda „Tėve mūsų“ mums visai netinka, nes mes esame mokomi kitų dalykų. „Tėve mūsų“ malda nėra maldos modelis visiems žmonėms, visiems laikams. Tai malda Izraelio žmonėms, gyvenantiems tuo laiku, kai žemėje bus Antikristas, ir dėl to nebegalėsiantiems nei pirkti, nei parduoti. Apreiškimo knygos dvyliktame skyriuje parašyta, kaip Izraelio tauta bus nunešta į dykumą ant erelio sparnų ir bus maitinama tris su puse metų. Kaip iš Egipto išvesti ant erelio sparnų žydai buvo maitinami dykumoje mana, taip Dievas jiems darys ir ateityje.

Mums netinka ir melstis: „...teateina Tavo karalystė. Tebūna įvykdyta Tavo valia žemėje, kaip kad ji yra danguje“. Argi mes

laukiame Dievo karalystės žemėje? Pirmame laiške tesalonikiečiams parašyta, kad mes būsimė pagauti į dangų sutikti Viešpatį ore, ir taip visada pasiliksimė su Juo. Žemėje mums nieko nėra pažadėta, mes esame dangaus piliečiai. Todėl mes laukiame ne karalystės žemėje, o kad Viešpats mus pasiimtų į dangų.

Mums netinka melstis Dievui, kaip Jėzus mokė Izraelio tautos tikinčiuosius arba kaip mokoma Mozės įstatyme ar pranašuose, nes mes nesame Izraelio tauta. Mes esame kita žmonių grupė, mes esame Kristaus kūnas, naujas sutvėrimas, ir esame mokomi melstis naujai, kaip Dievas mus to moko pagonių apaštalo Pauliaus laiškuose.